

O ulozi opt. Ante Kosora sud utvrđuje također na temelju preslušanih razgovora između njega i braće Svaline, braće Svaline međusobno, u kojima se spominju i opt. Igor Dokić te opt. Mehdi Ahmeti, opt. Jurica Gabrić, a izmjenjivali su i SMS poruke a svi navedeni razgovori upućuju na strukturu povezanosti optuženika i potvrđuju zaključke da opt. Ante Kosor skladišti, te radi daljnje prodaje distribuira opojnu drogu heroin, pa stoga nisu prihvatljivi žalbeni navodi da bi se radilo o drugoj osobi.

Iz navedenih razloga, utvrđena je i hijerarhija optuženika u organizaciji, odnosno njihove uloge u distribuciji opojne droge. U BiH drogu je nabavljao opt. Goran Svalina da bi ju zatim opt. Jurica Gabrić i opt. Ante Kosor po nalogu opt. Gorana Svaline, odnosno po dogovoru i uputama opt. Joška Svaline za točno utvrđenu cijenu od 200 kn/gr heroina i u količinama od 20 do 200 gr tu drogu izmiješanu sa punilima isporučivali optuženicima Kujundžiću, Urliću, Dokiću, Ferdiju i Mehdiu Ahmetiju koji su je potom raspizz-avali, odnosno miješali sa smjesom, repakiravali u pizz-eve i potom određujući svoju cijenu koja uobičajeno nije niža od 100 kn po pizz-u, dalje prodavali, pri čemu su dio novca zadržavali za sebe, a preostali novac, ranije dogovorene cijene po gr heroina od 200 kn predavali braći Svalina.

Podjelu rada ove grupe koja se udružila radi zlouporabe opojne droge na način kako je to opisano u činjeničnom opisu, na istovjetan način opisuje i opt. Joško Balić, policijskom službeniku Damijanu Aleriću, u preslušanim razgovorima od 6. lipnja 2008.

Osim toga, optuženici Mehdi Ahmeti, Neven Urlić i Tonči Devivi u obranama označavaju koje su riječi koristili za opojnu drogu, a koje proizlaze iz međusobnih telefonskih razgovora, a koji osim toga i ukazuju na hijerarhijsku ljestvicu u organizaciji, označavajući opojnu drogu koju su prema dobro razrađenom planu i prethodnom dogovoru optuženici prodavali velikom broju osoba za točno unaprijed utvrđenu cijenu po gramu i pizz-u heroina i koje vrste opojne droge, a koja droga je kod pojedinih optuženika i pronađena.

Svi navedeni razgovori koji su preslušani na glavnoj raspravi upućuju na broj isporuka opojne droge optuženika jedan drugome, kao i količinu opojne droge te način na koji su bile podijeljene njihove uloge baš kao što je to opisano u činjeničnom opisu izreke presude, a u odnosu na optuženike Gorana Svalinu, Joška Svalinu, Juricu Gabrića, Mehdiu i Ferdiju Ahmetiju te Ibrahima Stollokaja, kako to u snimljenom razgovoru i policijskom službeniku opisuje i opt. Joško Balić.

Stoga osnovano prvostupanjski sud ne prihvaća niti obranu opt. Ivana Kujundžića o kupnji tableta vijagre od opt. Gorana Svaline, jer njegovi dogovori sa opt. Goranom Svalinom, zatim opt. Juricom Gabrićem te ovoga sa opt. Mehdiem Ahmetijem evidentno potvrđuju upravo isporuku droge a ne tableta vijagre. Tako npr. u telefonskom razgovoru od 11. lipnja 2008. godine opt. Kujundžić govori opt. Goranu Svalini da mu proba naći onog drugog malo. Slični sadržaji reproduciranih telefonskih razgovora demantiraju obranu opt. Kujundžića kao i obrane ostalih optuženika.

Isto tako slijed telefonskih razgovora opt. Joška Svaline sa opt. Mehdiem Ahmetijem, s opt. Antom Kosorom te dogovor sa opt. Igorom Dokićem govore o sasvim neosnovanoj priči o slaganju gajbi i predajama dokumentacije za motor, jer svi razgovori govore isključivo o

isporuci opojne droge, u prvom redu opt. Ante Kosora prema uputama opt. Joška Svaline optuženicima Igoru Dokiću i Mehdiu Ahmetiju, a zatim i dogovori opt. Gorana Svaline sa opt. Igorom Dokićem i potom upućivanje opt. Jurice Gabrića na opt. Igora Dokića. Svakodnevna narudžba i primljena količina opojne droge od opt. Gorana Svaline, posredstvom Jurice Gabrića, demantira i obranu opt. Igora Dokića da je droga bila za njegovu osobnu uporabu, neovisno o tome koju količinu droge je dnevno koristio. Radi se o količinama za koje se može jedino zaključiti da su bile namijenjene daljnjoj prodaji, na što upućuju preslušani razgovori u kojima su navedene količine droge i iznosi novca koji je za tu drogu plaćen.

Osnovano sud ne prihvaća niti obrane optuženika Tonča Devivija i Siniše Bradarića o broju izvršenih kupnji te kupljenoj količini opojne droge, a niti obranu opt. Denisa Mirka Mandića da je opojnu drogu kupovao isključivo za svoje potrebe, te obranu opt. Ibrahima Stollokaja da je u svega u 5-6 navrata i to isključivo za opt. Mehdiu Ahmetiju prodao opojnu drogu. Brojnost njihovih telefonskih kontakata s trećim osobama, kupcima, izvještavanje o prodanoj količini, dogovori o isporukama opojne droge, hvalisanje opt. Stollokaja, opt. Ferdiju Ahmetiju da radi za opt. Gorana Svalinu i prodaje njegovu drogu, ukazuje da su obrane neprihvatljive. Iz razgovora optuženika Siniše Bradarića i Mehdiu Ahmetiju koji se citiraju u pobijanoj presudi utvrđuje se da se isti odnose na dogovore o isporuci droge, te izvještavanje o prodanim količinama.

Na istu činjenicu da je opojnu drogu za opt. Mehdiu Ahmetiju prodavao i opt. Tonči Devivi te opt. Denis Mirko Mandić ukazuju citirani razgovori u pobijanoj presudi, a opt. Mandić je 5. lipnja 2008. godine u Splitu i zatečen s 29 pizzeva heroina težine 4,59 g te količinom od 0,54 g hašiša što potvrđuje zaključke suda prvog stupnja. Indikativan je i jedan razgovor između opt. Denisa Mirka Mandića i opt. Mehdiu Ahmetiju u kojem se Mandić Ahmetiju predstavlja kao najveći diler na brdima, misli se na predio Splita.

Upravo ti razgovori te činjenica da je kod opt. Mandića pronađena droga raspizana u pizzeve, mjesto pronalaska optuženika s takvom materijom, pronađeni novac uz ovisnost optuženika o drogama i njegove teške materijalne prilike po mišljenju suda zatvaraju skup indicija koji ukazuju na činjenicu da je opt. Mandić istu količinu droge posjedovao radi prodaje, a koja droga je prethodno dobivena od braće Ahmeti za koje je istu drogu prodavao, na što ukazuju ne samo razgovori s opt. Mehdiem Ahmetijem već i s opt. Ferdijem Ahmetijem.

Osnovano je sud prvog stupnja otklonio kao neutemeljenu i obranu opt. Gorana Svaline, koju ponavlja i u žalbi, da bi mu policijski službenici podmetnuli dokaz, paketiće heroina oduzete iz vozila opt. Žunića tijekom pretrage od 7. kolovoza 2008. godine, s otiscima njegove ruke na paketima, jer da su ti otisci ostali od njegova odguravanja tih paketa kada su mu ih prezentirali djelatnici policije. Ta obrana nije prihvatljiva iz razloga jer je nelogična, tim prije što je provedenim daktiloskopskim vještačenjem utvrđeno da se otisci na paketićima podudaraju s otiscima prsta srednjaka desne ruke opt. Gorana Svaline. Na temelju toga za zaključiti je da je upravo opt. Goran Svalina nakon kupnje u Sarajevu drogu predao opt. Harisu Žuniću radi njenog prijevoza u Republiku Hrvatsku. Navedeno je potvrđeno kako je već ranije rečeno preslušanim razgovorima ali i obranom opt. Harisa Žunića pred redarstvenim vlastima.

Osim toga, nije sporno da je opt. Goran Svalina 6. kolovoza 2008. godine oko 18h ušao u Republiku Hrvatsku iz smjera Bosne i Hercegovine kao suvozač u vozilu marke Mercedes, kojim je upravljao sada njegov pokojni brat Jurica Svalina iz čega se zaključuje da se toga dana nalazio u Sarajevu, a istog dana je u predjelu Dubaca zaustavljen u vozilu Kadett opt. Haris Žunić kod kojega je pretragom pronađeno 4969,70 g heroína, 9970,40 g smjese za miješanje s tom drogom, 99,70 g kokaina i 1,09 g amfetamina.

Na okolnosti pretrage vozila saslušani su i djelatnici policije Mijo Maleš, Ivica Tokić i Damjan Alerić, a posebno je indikativan iskaz svjedoka Mije Maleša koji je iskazao da on toga dana, ali ni dan prije te pretrage nije u blizini vidio opt. Gorana Svalinu niti je ovaj na bilo kakav način dolazio u kontakt s paketima droge od trenutka njihova pronalaska, do trenutka pakiranja u posebne vrećice u kojima su dostavljeni na daljnju kriminalističku obradu, odnosno na toksikološko vještačenje. Optuženik Goran Svalina se u trenutku pretrage, oduzimanja predmeta nije nalazio u blizini niti je uopće mogao doći u kontakt s tom drogom, s čim se suglasio i svjedok Ivica Tokić. S obzirom na takve navode djelatnika policije saslušanje svjedoka Ivice Buljana, što se predlaže u žalbi, ne bi doprinijelo drugačijem utvrđenju činjeničnog stanja.

Dakle, kada se uzme u obzir obrana opt. Harisa Žunića, snimljeni razgovori opt. Gorana Svaline s opt. Harisom Žunićem i osobom imena ili nadimka Damir, s optuženicima Ivanom Kujundžićem, Juricom Gabrićem, Igorom Dokićem kao i razgovori opt. Joška Svaline s optuženicima Mehdićem Ahmetijem, Ferdijem Ahmetijem, Ibrahimom Stollokajem, opt. Jurice Gabrića s optuženicima Goranom i Joškom Svalinom, Mehdićem i Ferdijem Ahmetijem kao i tih optuženika s Antom Kosorom, Nevenom Urlićem, Draganom Boljatom, Tončom Devivijem, Ibrahimom Stollokajom, Sinišom Bradarićem i Denisom Mirkom Mandićem osnovan je zaključak o količini ne samo nabavljene već i prodane opojne droge kao i o iznosu novca pribavljenom tim prodajama.

Prema obrani opt. Harisa Žunića ovaj je u lipnju 2008. godine Svalinama isporučio najmanje 3 kg heroína i 5 kg smjese, a u travnju 2008. godine najmanje 1 kg heroína uz neutvrđenu količinu smjese, te uzimajući u obzir da prokrijumčarena količina opojne droge u kolovozu 2008., oko 5 kg heroína te skoro 10 kg smjese za miješanje s heroinom, zbog akcije policije nije prodana tada proizlazi da su optuženici, udružujući se, postupajući na način opisan u izreci presude samo u vremenu od travnja do početka kolovoza prodali najmanje 4 kg heroína izmiješanog s gotovo 5 kg punila. Dakle, radilo bi se o prodanoj količini od oko 9 kg heroína na ulicama grada Splita.

Utvrđujući cijenu prema obrani opt. Nevena Urlića sud je utvrdio da su optuženici od travnja do kolovoza 2008. godine sebi pribavili imovinsku korist od najmanje 765.448,00 kuna.

Protivno žalbenim navodima optuženika, za postojanje udruženja za činjene radnji opisanih u st. 2. čl. 173. Kaznenog zakona, kako to ispravno navodi sud prvog stupnja, nije potrebno da se svi pripadnici organizacije međusobno poznaju kao što nije potrebno da svatko od njih zna koje konkretne radnje poduzima drugi član organizacije, već je dostatno da onaj koji pripada toj udruzi, grupi, odnosno organizaciji ima svijest o njenom postojanju i njenoj djelatnosti, u ovom slučaju kupovanju, posjedovanju, prenošenju i prodaji droge, kao i o svojoj ulozi u toj organizaciji, radnjama koje će poduzimati. Za udruživanje nužno je

postojanje volje i dogovora za buduće ponovljeno činj enje tih radnji, a pri tome je dostatno da osoba koja pristupa već postojećem udruženju ne mora poznavati sve njegove dotadašnje pripadnike, već se o svojim budućim aktivnostima u njemu može sporazumjeti, izričito ili prešutno, iskazujući volju da poduzima radnje kojima pridonosi ostvarenju zajedničkog cilja i s jednim od pripadnika udruženja, te potom čineći radnje u okviru tog udruženja kontaktirati samo s njim.

Sve navedeno sud prvog stupnja je pravilno utvrdio, što žalbenim navodima nije s uspjehom osporeno, kao i činjenicu da se u počinjenju djela udružilo 15 osoba i da je dogovor obuhvatio težnju počinitelja da se ovakva radnja obavlja ako ne baš kontinuirano a ono u svakom slučaju u množini dakle, sporazum je obuhvatio višekratno djelovanje. Za počinjenje djela je dovoljna jedna radnja da bi se ostvarila obilježja djela ali uz uvjet postojanja dogovora za višekratno djelovanje. Nije nužno da se radi o nekakvoj trajnoj organizaciji u smislu podjele posla, određivanju ciljeva ili slično ali udruživanje podrazumijeva osmišljavanje takve djelatnosti koja se ne bi iscrpila jednokratnom prodajom droge ili držanjem radi prodaje opojnih droga.

Utvrđenje da se radi o organizaciji i sporazumu za višekratno djelovanje ilustrira razgovor opt. Gorana Svaline s osobom po imenu Damir kojem opt. Goran Svalina govori „nismo mi od danas do sutra, mi smo za cijeli život i da ga samo zanima posao.“

Stoga, s obzirom na izuzetno veliku količinu opojne droge heroína, smjese, kokaina, brojnost i koordiniranost radnji, kao i vrijeme trajanja poduzetih radnji u kojem sklopu je izvršena i preinaka osobnog vozila kojim upravlja opt. Haris Žunić, što je potrebno ako se zna da se prevozi više kilograma droge i smjese onda navedene okolnosti uz element inozemnosti, prenošenje iz BiH u Republiku Hrvatsku, ukazuju da je dogovor najprije između optuženika Gorana i Joška Svaline s jedne strane te Damira s druge strane, kojem dogovoru se priključio u smislu radnje prevoženja droge u Republiku Hrvatsku opt. Haris Žunić a kasnije i ostali optuženici radi poduzimanja radnji opisanih u izreci pobijane presude, te njihova aktivnost upućuje na zaključak da je postupanje optuženika bila usmjereno i na buduće činj enje takvih kaznenih djela, a koje je prekinuto akcijom djelatnika policije. Na temelju toga osnovano sud zaključuje da je dogovor optuženika sadržavao i potreban stupanj trajnosti, odnosno dogovora za višekratno djelovanje.

Upravo preinaka vozila opovrgava i žalbene navode opt. Žunića da ne bi znao da je i prvi puta prevezio drogu i slijedom toga i navode da ne bi bio član grupe koja se organizirala radi činj enja ovakvih kaznenih djela.

Iz navedenih razloga te razloga iz pobijane presude na koje se žalitelji također upućuju nisu osnovane žalbe optuženika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja u odnosu na točku 1 izreke pobijane presude.

U odnosu na kazneno djelo iz toč.2 izreke pobijane presude, opt. Goran Svalina u žalbi podnesenoj po branitelju Anti Ćurkoviću ističe da niti iz jednog dokaza ne proizlazi njegova povezanost sa inkriminiranim događajima, ukazujući posebno na činjenicu da ga oštećenici ne terete.

Na istovjetan način svoje sudjelovanje u inkriminiranom kaznenom djelu osporavaju i optuženici Ibrahim Stollokaj, Ferdi Ahmeti, i Mehdi Ahmeti, dok opt. Denis Mirko Mandić navodi da je prvostupanjski sud trebao provjeriti njegove psihofizičke sposobnosti prilikom davanja iskaza pred redarstvenim vlastima i prihvatiti izmijenjenu obranu sa glavne rasprave, iako za takve navode ne daje bilo kakve argumente.

Logično je da opt. Mandić nastoji osporiti obranu danu pred redarstvenim vlastima, s obzirom da je prvostupanjski sud prihvaća i na njoj, između ostalog, temelji zaključke o počinjenju djela iz toč. 2 izreke pobijane presude.

Optuženik Denis Mirko Mandić u iskazu danom pred redarstvenim vlastima je jasno i precizno naveo da su on i opt. Balić angažirali Josipa Soču, narkomana koji ga je motor kotačem odvezao do blizine predmetnog vozila, a nakon postavljenog eksploziva s njim se odvezao sa lica mjesta. Stoga opravdano nije prihvaćen iskaz svjedoka Josipa Soče koji je saslušan kao svjedok i koji je iskazao da mu nije poznato zbog čega bi ga Mandić teretio da ga je motorom odvezao na određeno mjesto navodeći da se motorom služi samo u svom mjestu Stobreč dok za odlazak u Split koristi automobil.

Naime, opt. Mandić je u obrani danoj pred redarstvenim vlastima naveo da mu je opt. Joško Balić predložio da postavi eksplozivnu napravu pod vozilo marke Polo uz obećanu nagradu od 5 g heroína, da je tu ponudu prihvatio i da se potom odvezao s Balićem i Sočom do vozila Alagića koje mu je Balić pokazao kao vozilo pod koje će postaviti eksploziv i objasnio način kako će ga postaviti nakon čega se po postavljanju eksploziva pod vozilo trkom udaljio, otrčao do motora kojim je upravljao Josip Sočo te se s njim odvezao s tog mjesta. U vožnji je čuo eksploziju koja je dopirala iz tog pravca.

Navedena obrana je osnovano prihvaćena za razliku od one s glavne rasprave koju sud prvog stupnja smatra usmjerenom ka eksculpaciji od krivnje i žalbenim navodima taj zaključak nije s uspjehom osporen. U obrani pred redarstvenim vlastima opt. Mandić je iskazao i da mu je eksplozivnu napravu dao opt. Balić, da se ista nalazila u jednoj vrećici iz koje je virio fitilj i da mu je opt. Balić objasnio kako ga treba upaliti upaljačem, i nakon što mu je pokazao vozilo pod kojega treba napravu staviti da se udaljio u ulicu niže u kojoj ga je cijelo vrijeme čekao Sočo. Optuženik Mandić je iskazao da je uzevši tu napravu eksploziv postavio s lijeve strane vozila marke Polo malo prema naprijed kako bi s obzirom na rezervoar eksplozija imala veći učinak. Za uslugu je dobio 5 g heroína od čega je 1 pizz dao Soči.

Eksploziv je opt. Baliću dao opt. Tonči Budić koji je u obrani naveo da mu je eksploziv dao u dva navrata i to prvi puta da je opt. Balić bio sam a drugi puta s dvije nepoznate osobe romskog podrijetla. Iskazao je da je prvi puta 18. ili 19. travnja 2008. godine opt. Jošku Baliću dao dva detonatora, metar sporogorećeg štapina, trotilni metak od 100 g i 200 g privrednog eksploziva i da mu je to predao dan koji je prethodio eksploziji. Znao je da se od toga mogu napraviti dvije eksplozivne naprave. Drugi puta, 27. travnja 2008. godine dao je opt. Baliću jedan trotilski metak od 500 grama i detonator.

Osnovano se sud prvog stupnja poziva i na razgovor br 363 iz kojeg je utvrdio da je opt. Ferdi Ahmeti mjesec dana nakon podmetanja eksplozivne naprave pod vozilo Polo koji koristi Igor Alagić u razgovoru s izvjesnim Ljugzimom ovome rekao da zna tko je Igoru

Groznom, misleći na Alagića, digao auto u zrak i neka mu to prenese, ali da ne spominje njega već da kaže da je to učinio Goran, a da je Babalu, nadimak opt. Joška Balića, propucao auto. U drugom razgovoru broj 727 opt. Ferdi Ahmeti zove Spliću i govori mu da kaže izvjesnom Žekiju da je on našao da su oni pucali kalašnjikovom po autu, a Splićo mu na to odgovara znači da su pucali ovi iz drugog klana što mu Ferdi potvrđuje. Indikativno je da opt. Igor Dokić u obrani spominje drugi klan. Istog dana opt. Joško Balić razgovara sa svjedokom Marijom Marušićem koji mu govori da je na Radio Dalmaciji čuo da mu je propucalo auto.

Da je Goran iz razgovora opt. Ferdija Ahmetija s izvjesnim Ljugzimom, opt. Goran Svalina sud zaključuje iz razgovora opt. Gorana Svaline s Marijom Marušićem od 27. srpnja 2008. godine u kojem Marijo Marušić pita opt. Gorana Svalinu šta su mu Ahmeti i on napravili te potom nastavlja da mu je Balić pričao nešto što je vezano uz MP(misli na Miru Pivca), što ima kafić, ali da neće pričati na telefon te da mu je rekao Balić i da je njemu Goran propucao auto.

Dakle, pravilno sud prvog stupnja nalazi utvrđenim da opt. Ferdi Ahmeti govori o osobi Gorana misleći na opt. Gorana Svalinu kao osobu koja je Igoru Alagiću digla auto u zrak. Pri tome misli na njega kao na osobu nalogodavca, a ne izvršitelja budući je neposredni izvršitelj opt. Denis Mirko Mandić što je isti potvrdio u obrani danoj pred redarstvenim vlastima.

Irelevantno je što saslušan kao svjedok Igor Alagić nije optuženike dovodio u vezi s navedenom eksplozijom, navodeći da optuženike poznaje samo iz viđenja iako je bio u zatvoru s optuženicima Joškom Balićem i Goranom Svalinom, a poznaju ga i braća Ahmeti. Ne želi sebe dovoditi u bilo kakav kontekst s optuženicima iako bi iz telefonskih razgovora proizlazilo da on pripada tzv. drugom klanu. Prije par godina mu je također bilo propucano vozilo s dva metka iz vatrenog oružja, a 2007. godine pod vozilo je postavljena eksplozivna naprava međutim, ne dovodi navedeno u vezu s optuženicima.

Niti svjedok Miro Pivac u blizini čijeg kafića je bačena eksplozivna naprava ne tereti optuženike navodeći da od istih poznaje samo opt. Joška Svalinu iako je opt. Goran Svalina u obrani naveo da je s njim u dobrim odnosima. Naveo je da mu nije poznato da bi on bio meta ove eksplozije. S obzirom da je već osuđivan zbog kaznenog djela zlouporabe opojnih droga iz čl. 173. st. 2. i dr. KZ-a sud osnovano navodi da njegov iskaz treba sagledati u svjetlu klanske pripadnosti i teritorijalnih interesa vezanih uz prodaju droge i da se nije želio zamjerati opt. Goranu Svalini kao šefu nove grupe koja se udružila za počinjenje istih djela pa stoga taj iskaz nije prihvaćen.

Da se radi o drugom klanu govori i razgovor između opt. Joška Balića i policijskog službenika Damjana Alerića u kojemu on iznosi svoja saznanja o svim osobama koje prodaju opojnu drogu za opt. Gorana Svalinu i na koji način tada negira da je bilo što poduzimao oko Alagića ističući da je s Alagićem bio Svalina i da iza svega toga stoje braća Svaline, da je Goran glavni i neće da petlja svoje prste. U nastavku razgovora govori da ono može riješiti zatvorenih očiju jer je veliki teren ali da će mu on reći di je buksa di se drži roba te nastavlja kako dolje, govoreći mu o mjestu gdje žive Ahmeti, ima robe kad god upadnu i da ima oružje, ciga nka, tetejac, 762 pištolj, pumparica skraćena, oružja ko u bajci.

Optuženika Gorana Svalinu, optuženik Balić je teretio i u razgovoru s Marijom Marušićem od 28. svibnja 2008. godine. U kontekstu toga što mu je Balić rekao za opt. Gorana Svalinu i za bacanje eksplozivne naprave na caffe bar Mire Pivca svjedok Marijo Marušić je u telefonskom razgovoru rekao opt. Goranu Svalini da će mu reći nešto vezano za MP, a to su bili inicijali Mire Pivca. Dakle, radilo se o onome što mu je rekao opt. Joško Balić za opt. Gorana Svalinu, a postavlja se pitanje zbog čega bi opt. Joško Balić, koji je nabavio eksplozivnu napravu od opt. Tonča Budića svjedoku Mariju Marušiću uopće spominjao opt. Gorana Svalinu osim ako nije postupao u dogovoru s njim. Nije sporno niti da je opt. Joško Balić izvjesno vrijeme bio zaposlen u obrtu „Ahmeti“ zajedno s braćom Ahmeti, Stollokajem i Mandićem pa kada spominje tzv. buksu znao je da se radi o mjestu gdje se skladištila droga i oružje.

Provedenim očevidima na licu mjesta utvrđeno je da je prilikom eksplozije eksplozivne naprave u blizini caffe bara „Mania“ vlasništvo Mire Pivca bačen, odnosno prilikom eksplozije eksplozivne naprave ispod vozila marke Polo vlasništvo Vesne Alagić koji je koristio njezin sin Igor Alagić podmetnut eksploziv koji s obzirom na provedeno vještačenje upućuje da se radi o vojnom eksplozivu, koji je po kemijskom sastavu istovjetan eksplozivnoj napravi nađenoj u kući opt. Gorana Svaline i koja je bila spremna za aktiviranje.

S obzirom na pronalazak te eksplozivne naprave te činjenicu da je opt. Goran Svalina tijekom Domovinskog rata bio, kako sam navodi, izviđač HV, dakle, osoba obučena i za rukovanje minskoeksplozivnim sredstvima što je uključivalo i njihovo sastavljanje, pravilno sud zaključuje da je znao sastaviti eksplozivnu napravu pa je tako sastavio i ranije dvije naprave. Sud zaključuje i da je materijal dobio od opt. Joška Balića kojem ga je dao opt. Budić. Ovo tim više što ostali optuženici Stollokaj, braća Ahmeti i Mandić tvrde da ne znaju rukovati sa eksplozivom, međutim time nisu ekskulpirani od krivnje za inkriminirano kazneno djelo pa žalbe ovih optuženika nisu osnovane niti u tom dijelu.

Stoga osnovano sud zaključuje da je opt. Goran Svalina organizator grupe ljudi koji su svojim postupanjem navedenim u izreci presude pod toč. 2. supočinitelji tog djela jer je njihovo izvršenje temeljeno na zajedničkoj odluci i svatko od njih je sudjelovao u počinjenju djela, Mandić, Balić i nalogodavac Goran Svalina ili bitno pridonio počinjenju kaznenog djela Ferdi i Mehdi Ahmeti te Stollokaj.

Onovano sud prvog stupnja zaključuje da kada se dovedu u vezu utvrđene činjenice i eksplozivna naprava pronađena u obiteljskoj kući Gorana Svaline koja je od njega oduzeta i koja je prema nalazu vještaka istog kemijskog sastava kao i one dvije koje su eksplozivale 21. i 28. travnja 2008. obrana opt. Mandića da je on postavio eksploziv pod auto kojeg koristi Alagić, da mu je to vozilo pokazao Balić koji ga je do istoga i doveo pokazavši mu kako se eksploziv aktivira, da je Baliću trotilne metke kojima se aktivira eksploziv dao opt. Budić, dan prije obiju eksplozija, odnosno da je do eksplozija došlo nakon što je Baliću dao trotilne metke i ostale dijelove za sastavljanje eksplozivnih naprava, imajući u vidu reproducirane telefonske razgovore Ferdija Ahmetija da je to učinio Goran, razgovor Balića sa policajcem Alerićem da je kod Ahmetija buksa sa oružjem, te da iza svega stoje braća Svaline Joško i Goran i da je Goran glavni, iskaz Budića da su sa Balićem drugi put, dan prije eksplozije, došla dva momka romske pripadnosti, da je Balić radio u obrtu Ahmetija, kao i razgovor opt. Balića sa Marušićem, da se radi o zatvorenom krugu indicija koji nedvojbeno ukazuje da su se

optuženici Goran Svalina, Ibrahim Stollokaj, Ferdi i Mehdi Ahmeti, Denis Mirko Mandić i Joško Balić udružili radi počinjenja djela iz čl. 263. KZ.

Takav zaključak prvostupanjskog suda pokušava se osporiti žalbenim navodima o različitosti eksplozivnih naprava, međutim, s obzirom na sve navedene dokaze ti žalbeni navodi nisu prihvatljivi.

Kako iz razgovora opt. Joška Balića sa policajcem Alerićem proizlazi da iza svega stoje braća Svalina i da je Goran glavni, pri čemu je opt. Gorana Svalinu optuženik Ferdi Ahmeti označio kao onoga koji je to učinio, te da je u kući opt. Gorana Svaline pronađena eksplozivna naprava spremna za aktiviranje, ispravno sud zaključuje da se radi o zatvorenom krugu indicija koji upućuju na zaključak da je opt. Goran Svalina organizirao grupu ljudi i to optuženike Ibrahima Stollokaja, Ferdija i Mehdijsa Ahmetija, Denisa Mirka Mandića i Joška Balića radi izvršenja kaznenih djela za koja se po zakonu može izreći kazna od 3 godine zatvora ili teža kazna, što je u svakom slučaju propisana kazna za kaznena djela iz čl. 263. KZ čime je opt. Goran Svalina počinio kazneno djelo iz čl. 333. st. 1. KZ a ostali optuženici su bili pripadnici te grupe imajući svijest o pripadnosti grupi i radi izvršenja takvih kaznenih djela, pa su počinili kazneno djelo iz čl. 333. st. 3. KZ.

Postupanje optuženika na način da je opt. Goran Svalina odredio mjesto bacanja eksplozivne naprave, opt. Joško Balić, kojem je to opt. Goran Svalina naložio, nabavio eksploziv i materijal za pravljenje eksplozivne naprave što mu je, dajući mu trotilne metke, privredni eksploziv, detonator i metar sporogorećeg štapina od kojih se mogu izraditi dvije eksplozivne naprave omogućio opt. Tonči Budić, dok su opt. Ferdi i Mehdi Ahmeti zajedno sa opt. Ibrahimom Stollokajem to uskladištili, a potom i predali opt. Goranu Salini koji je izradio eksplozivnu napravu davši je nepoznatoj osobi da ju baci ispred ugostiteljskog objekta Manija te je ista i bačena u njenoj neposrednoj blizini, a time i u neposrednoj blizini obiteljske kuće Ante Karina, uslijed čega su rasprskavajuće tvari koje su sadržaj eksplozivne naprave oslobodile silu koja može proizvesti razarajući učinak, izazvale opasnost za život i tijelo jedne osobe u konkretnom slučaju kćeri Ante Karina, sve u svojoj ukupnosti upućuje na zaključak da su optuženici Goran Svalin, Ibrahim Stolakaj, Ferdi i Mehdi Ahmeti, Denis Mirko Mandić i Joško Balić počinili kazneno djelo iz čl. 263. st. 1. KZ a opt. Tonči Budić im je pomogao u tome.

Optuženik Tonči Budić je opisanim postupanjem drugome pomogao da eksplozivom izazove opasnost za život i tijelo ljudi te imovinu većeg opsega čime je počinio kazneno djelo iz čl. 263. st. 1. u svezi čl. 38. KZ. Sud prvog stupnja zaključuje da je imao svijest da davanjem trotilnog metka, detonatora, eksploziva, sporogorećeg štapina i detonatorske kapisle od kojih se mogu napraviti eksplozivne naprave, drugoj osobi pomaže u izradi takve naprave te joj na taj način htio pomoći.

Takav zaključak prvostupanjskog suda nije s uspjehom osporen žalbenim navodima opt. Budića, koji ustrajava na obrani da djelo nije počinio, već da je opt. Baliću dao eksploziv za građevinske radove i da to nije u uzročnoj vezi s nastalom posljedicom, što je sve protivno provedenim dokazima, koji se vrlo opširno obrazlažu u pobijanoj presudi.

S obzirom na sve navedeno nisu osnovane niti žalbe zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja u odnosu na toč. 2 izreke pobijane presude.

Na žalbe zbog povrede kaznenog zakona

U odnosu na kazneno djelo iz toč. 3. i 4. izreke pobijane presude, u pravu je opt. Goran Svalina kada navodi da je zakon o oružju čija se odredba citira u činjeničnom opisu prestao važiti.

Kako je kazneno djelo iz čl. 335. KZ tzv. blanketno kazneno djelo, potrebno je u činjeničnom opisu navesti odredbu važećeg posebnog zakona koja je povrijeđena. U konkretnom slučaju navedeno je da je povrijeđena odredba čl. 11. st. 1. toč. 6. odnosno 11. st. 1. toč. 6. i 7. Zakona o oružju, što međutim, ne odgovara činjeničnom opisu kada se ima u vidu Zakon o oružju koji je u vrijeme počinjenja djela bio na snazi, kako to osnovano navodi opt. Goran Svalina u žalbi podnesenoj po branitelju Lubini.

Stoga je pobijana presuda ukinuta u odnosu na kazneno djelo iz toč. 3. izreke pobijane presude, prihvatanjem žalbe opt. Gorana Svaline, a povodom te žalbe i žalbe opt. Tonča Budića na temelju čl. 383. ZKP/97 i u odnosu na kazneno djelo iz toč. 4. pobijane presude. Uslijed te odluke žalba USKOK-a zbog odluke o kazni je u tom dijelu bespredmetna, kao i žalba opt. Tonča Budića.

Isti žalbeni prigovor opt. Goran Svalina i opt. Joško Svalina ističu i u odnosu na citiranje Popisa opojnih droga psihotropnih tvari i biljaka iz koji se može dobiti opojna droga te tvari koje se mogu uporabiti za izradu opojnih droga.

Istina, prvostupanjski sud u izreci pobijane presude navodi "Narodne novine" broj 163/04 u kojima je objavljen navedeni Popis međutim, navođenje "Narodnih novina" u kojima je obavljen propis, nije bitno obilježje kaznenog djela već odredba koja se citira i protivno kojoj je postupljeno mora biti u skladu sa činjeničnim opisom. Osim toga, u konkretnom slučaju, a imajući u vidu vrijeme počinjenja djela, djelomično je bio na snazi i Popis iz Narodnih novina koje se citiraju u činjeničnom opisu, jer je novi Popis objavljen u "Narodnim novinama" od 14. travnja 2008., a stupio je na snagu osmog dana od objave u "Narodnim novinama".

Međutim, neovisno o tome droga za koju se teret optuženici nalazi se i na jednom i na drugom popisu opojnih droga i biljaka iz kojih se može dobiti opojna droga te tvari koje se mogu uporabiti za izradu opojnih droga. Heroin i kokain su u Dijelu 1. Odjeljku 1, dok su marihuana, speed, ecstasy navedeni u Popisu pod nazivima svojih djelatnih sastojaka, kao tetrahidrokanabinol, amfetamin i MDMA, kako to proizlazi iz nalaza i mišljenja toksikološkog vještaka.

Stoga nisu u pravu optuženici da u izreci pobijane presude nije navedena norma protivno kojoj su optuženici postupali, a nije u pravu niti opt. Goran Svalina da speed, ecstasy i marihuana nisu na Popisu opojnih droga, psihotropnih tvari i biljaka iz kojih se može dobiti opojna droga, te tvari koje se mogu uporabiti za izradu opojnih droga.

Povredu kaznenog zakona ističu opt. Ante Kosor, opt. Ivan Kujundžić, opt. Tonči Devivi, opt. Siniša Bradarić, opt. Tonči Budić, ali ju ne obrazlažu, dok opt. Ibrahim Stollokaj

povredu kaznenog zakona nalazi u opozivu uvjetne osude, navodeći da je ona opozvana u drugom kaznenom postupku.

Ispitujući pobijanu presudu u tom dijelu, na temelju čl. 379. st. 1. toč. 2. ZKP/97, Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao sud drugog stupnja, utvrdio je da su u međuvremenu istekli rokovi za opoziv uvjetnih osuda opt. Ibrahimu Stollokaju, opt. Jurici Gabriću i opt. Siniši Bradariću.

Presuda Općinskog suda u Rijeci od 8. ožujka 2007. godine, br. Ksm-264/03 kojom je Ibrahim Stollokaj proglašen krivim zbog kaznenog djela iz čl. 217. st. 1. i dr. KZ, postala pravomoćna 31. srpnja 2007. godine, pa je rok za opoziv uvjetne osude (rok uvjeta tri godine) istekao 31. srpnja 2011. godine.

Presuda Općinskog suda u Splitu od 14. veljače 2008. br. K-1075/07 kojom je Jurica Gabrić proglašen krivim zbog kaznenog djela iz čl. 173. st. 1. KZ postala je pravomoćna 12. ožujka 2008., pa je rok za opoziv uvjetne osude (rok uvjeta dvije godine) istekao 12. ožujka 2011. godine.

Presuda Općinskog suda u Splitu od 22. svibnja 2007. br. K-43/07 kojom je Siniša Bradarić proglašen krivim za kazneno djelo iz čl. 217. st. 1. KZ postala je pravomoćna 22. svibnja 2007., pa je rok za opoziv uvjetne osude (rok uvjeta tri godine) istekao 22. svibnja 2011. godine, a presuda Općinskog suda u Omišu od 12. lipnja 2007. godine br. K-129/05 kojom je Siniša Bradarić osuđen za kazneno djelo iz čl. 173. st. 1. KZ postala je pravomoćna 11. srpnja 2007. godine i rok za opoziv uvjetne osude (rok uvjeta dvije godine) istekao je 11. srpnja 2010. godine.

Pri tome je drugostupanjski sud imao u vidu čl. 69. st. 7. KZ prema kojem se uvjetna osuda ne može opozvati nakon što je protekla godina dana od isteka vremena provjeravanja.

Iz navedenih razloga, po službenoj dužnosti, odlučeno je kao u toč. 4. izreke ove odluke.

Zbog povrede kaznenog zakona žali se i opt. Dragan Boljat osporavajući namjeru, a slijedom toga i kvalifikaciju kaznenog djela, što predstavlja tzv. posrednu povredu kaznenog zakona koja nije ostvarena, jer utvrđeno činjenično stanje nije omogućavalo drugačiju pravnu kvalifikaciju.

Optuženik Denis Mirko Mandić u osobno podnesenoj žalbi, povredu kaznenog zakona nalazi u navodu da se u konkretnom slučaju radi o presuđenoj stvari, u čemu međutim, nije u pravu, budući je u prekršajnom postupku čiju odluku prilaže žalbi, suđen za posjedovanje 29 paketića opojne droge heroin, dok je u konkretnom slučaju činjenični opis, a i pravna kvalifikacija tog kaznenog djela znatno šira i drugačija od one iz prekršajnog postupka. Naime, opt. Mandić je zajedno sa ostalim optuženicima ovdje proglašen krivim za neovlaštenu prodaju, te kupovanje radi prodaje, posjedovanje i prenošenje priprava koji su propisom proglašeni opojnih drogama, a kazneno djelo je počinilo više osoba koje su se udružile radi činjenja tih djela. Djelo je počinjeno u razdoblju od travnja 2008. do 7. kolovoza 2008. godine, i predmet kaznenog djela su razne vrste droge i znatne količine, pa činjenica da je presudom Prekršajnog suda osuđen za posjedovanje 29 paketića heroina, dana 5. lipnja

2008., ne znači da bi se radilo o presuđenoj stvari i da bi na taj način bila počinjena povreda kaznenog zakona iz čl. 368. toč. 3. ZKP/97.

Na žalbe zbog odluke o kaznenopravnim sankcijama

Zbog odluke o kazni žali se Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta smatrajući da su izrečene kazne preblage kada se ima u vidu količina izražene izuzetne upornosti optuženika kroz dulje vremensko razdoblje u kojem su prodavali izuzetne velike količine opojne droge heroin koja je zajedno sa smjesom za povećavanje težine i miješanje s heroinom nabavljana u količini od više kilograma, kada se ima u vidu organiziranost i međusobna povezanost optuženika pri čemu je svatko svojom ulogom znatno doprinio počinjenju kaznenog djela, veliki broj osoba kojima su prodavali tu istu opojnu drogu ali i druge vrste opojnih droga, a posebno izraženu upornost opt. Gorana Svaline i opt. Joška Svaline koji su već osuđivani za istovrsno kazneno djelo, opt. Ivan Kujundžić i opt. Tonči Devivi za kazneno djelo iz čl. 173. st. 2. KZ, opt. Jurica Gabrić, opt. Neven Urlić i opt. Siniša Bradarić za kazneno djelo iz čl. 173. st. 1. KZ, a opt. Igor Dokić, opt. Mehdi Ahmeti i opt. Denis Mirko Mandić i za druga kaznena djela. Što se tiče opt. Ante Kosora smatra žalitelj da nije bilo osnova za primjenu odredbi o ublažavanju kazne, budući je ovaj optuženik pokazao izuzetnu upornost u počinjenju kaznenog djela, pri čemu je bio jedan od glavnih skladištara opojne droge i postupao direktno po nalogima i uputama optuženika Joška i Gorana Svaline, kao i po uputama opt. Jurice Gabrića. Posebno ukazuje na iskazanu upornost opt. Gorana Svaline, ustrajnost tog optuženika koji je osuđivan već za istovrsna kaznena djela kojima je pribavljao znatnu imovinsku korist a na štetu života drugih ljudi. Sve navedeno je trebalo cijенiti u znatnijoj mjeri i optuženicima utvrditi strože kazne zatvora, odnosno osuditi ih na strože kazne i strože jedinstvene kazne zatvora.

Zbog odluke o kazni žale se opt. Goran Svalina i opt. Joško Svalina u osobno podnesenim žalbama, smatrajući kazne previsokima što kompariraju s kaznama izrečenim u nekim drugim kaznenim postupcima, a opt. Joško Svalina ukazuje i na svoje narušeno zdravstveno stanje.

Optuženik Jurica Gabrić, i opt. Tonči Devivi te opt. Denis Mirko Mandić izrečene kazne također nalaze previsokima, dok opt. Ante Kosor, opt. Ivan Kujundžić i opt. Tonči Budić taj žalbeni osnov, koji ističu u uvodu žalbe, ne obrazlažu.

U žalbi podnesenoj po branitelju i osobno opt. Žunić ukazuje na iskreno priznanje i izraženo kajanje, raniju neosuđivanost te teške obiteljske prilike koje su i rezultirale počinjenjem djela, radi ostvarenja dodatne zarade za pomoć obitelji.

Optuženik Ibrahim Stollokaj ističe olakotne okolnosti koje, po stavu žalbe, nisu adekvatno cijенjene dok opt. Igor Dokić izrečenu kaznu smatra drakonskom. Ističe niz olakotnih okolnosti, raniju neosuđivanost za ovakva kaznena djela, odnos prema sudu kada je pristao odgovarati na pitanja, loše zdravstveno stanje i svoju ovisnost što je sve trebalo rezultirati blažom kaznom, posebno kada se uzmu u obzir kazne izrečene ostalim optuženicima.

Niz olakotnih okolnosti koje su nedovoljno cijenjene ističu i optuženici Ferdi i Mehdi Ahmeti, opt. Siniša Bradarić, opt. Dragan Boljat i apeliraju na blaže kažnjavanje.

Ispitujući pobijanu presudu u odluci o kazni po žalbama stranaka, te na temelju čl. 382. ZKP/97 u odnosu na optuženike koji nisu istakli taj žalbeni osnov, Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao sud drugog stupnja, je utvrdio da je prvostupanjski sud pravilno utvrdio sve okolnosti koje utječu na odabir vrste i visine kazne i žalitelji u žalbama nisu ukazali na neke nove okolnosti koje ne bi bile cijenjene.

Sve navedene okolnosti su adekvatno vrednovane, osim u odnosu na opt. Ferdiju i Mehdiu Ahmetiju, te opt. Juricu Gabrića.

Naime, opt. Ferdiju Ahmetiju nije u dovoljnoj mjeri cijenjena mladost, rođen je 1986. godine, a ne 1973. kako je to pogrešno navedeno u osobnim podacima u pobijanoj presudi, a opt. Mehdiu Ahmetiju djelomično priznanje na temelju kojeg je utvrđeno što predstavljaju pojedini izrazi u reproduciranim razgovorima. Navedene olakotne okolnosti, uz sve ostale utvrđene po sudu prvog stupnja, te imajući u vidu obiteljsku situaciju ovih optuženika, daju osnova za blaže kažnjavanje, pa je ovim optuženicima za kazneno djelo iz čl. 173. st. 3. KZ utvrđena kazna umanjena za po jedinu godinu u odnosu na pobijanu presudu, a slijedom toga i jedinstvene kazne zatvora, pa je presuđeno kao u toč. VI izreke ove odluke.

S obzirom da opt. Jurici Gabriću, opt. Ibrahimu Stollokaju i opt. Siniši Bradariću nisu opozvane uvjetne osude (toč. IV. izreke ove odluke) trebalo ih je osuditi na nove kazne.

Optuženiku Ibrahimu Stollokaju prihvaćene su kao utvrđene kazne po sudu prvog stupnja za kaznena djela za koja je proglašen krivim i izrečena jedinstvena kazna zatvora u trajanju od šest (6) godina, dok je opt. Siniša Bradarić za kazneno djelo iz čl. 173. st. 3. KZ uz primjenu zakonskih odredbi o ublažavanju kazne osuđen na kaznu zatvora u trajanju od četiri (4) godine.

U odnosu na opt. Juricu Gabrića prihvaćena je žalba optuženika s obzirom na činjenicu da je ranije osuđivan samo zbog kaznenog djela iz čl. 173. st. 1. KZ, pa je izrečena kazna previsoka, jer navedena otegotna okolnost nema takav značaj, a kako nema uvjeta niti za opoziv uvjetne osude, opt. Jurica Gabrić je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od šest (6) godina.

S obzirom da je u odnosu na opt. Gorana Svalinu i opt. Tonča Budića pobijana presuda djelomično ukinuta, prihvaćene su u odnosu na opt. Gorana Svalinu, po sudu prvog stupnja, utvrđene kazne zatvora za ostala kaznena djela, pa je uz primjenu čl. 60. st. 1. i 2. toč. c. KZ osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od četrnaest (14) godina i deset (10) mjeseci, a opt. Tonči Budić za kazneno djelo iz čl. 263. st. 1. u svezi čl. 38. KZ na kaznu zatvora u trajanju od osam (8) mjeseci.

U odnosu na ostale optuženike, nema uvjeta za blaže kažnjavanje, ali niti strože, budući je sud prvog stupnja u dostatnoj mjeri cijenio sve otegotne okolnosti koje se sada ponovo apostrofiraju u žalbi USKOK-a.

Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao sud drugog stupnja, smatra da će se upravo izrečenim kaznama ostvariti svrha kažnjavanja, kako u vidu specijalne, tako posebno u vidu generalne prevencije.

Izrečene sigurnosne mjere iz čl. 76., čl. 80. i čl. 173. st. 7. KZ su u skladu sa zakonom.

Zbog odluke o oduzimanju imovinske koristi žali se opt. Goran Svalina u žalbi podnesenoj osobno smatrajući da nije bilo osnova za oduzimanje vozila, a opt. Joško Svalina navodeći da je priložio dokumentaciju o tijeku novca na njegovom računu.

Protivno žalbenim navodima, prvostupanjski sud je osnovano oduzeo vozila navedena u izreci pobijane presude, utvrđujući da se radi o vozilima koja su opt. Goran i Joško Svalina stekli kao protupravnu imovinsku korist počinjenu kaznenim djelima. Naime, nije sporno da roditelji optuženika nemaju položen vozački ispit, nemaju vozačku dozvolu niti znaju upravljati vozilima, niti imaju sredstva za njihovu kupovinu. Nije sporno niti da su vozila koristili upravo ovi optuženici pribavljajući ih zaradom od izvršenja kaznenog djela, kako to utvrđuje sud prvog stupnja. Na roditelje su ih registrirali samo s ciljem izbjegavanja njihova oduzimanja. Takav zaključak prvostupanjskog suda nije s uspjehom osporen žalbenim navodima.

Nije osnovana niti žalba opt. Joška Svaline, budući je prvostupanjski sud imovinsku korist utvrdio po slobodnoj procjeni imajući u vidu količinu droge koja je predmet djela i njezinu cijenu. Pri tome je sud prvog stupnja išao maksimalno u korist optuženika priznajući im od ukupne zarade 70% kao trošak, a samo 30% kao zaradu, iako je naveo da se s time ne slaže. To što je opt. Joško Svalina imao i drugih novčanih sredstava s osnova naknade štete, kako tvrdi u žalbi, ne dovodi u sumnju zaključak prvostupanjskog suda o pribavljenoj imovinskoj koristi.

S obzirom da nitko ne može zadržati imovinsku korist ostvarenu kaznenim djelom, ista je optuženicima osnovano oduzeta.

Zbog odluke o troškovima kaznenog postupka, žali se opt. Ante Kosor, ali taj žalbeni osnov ne obrazlaže.

Optuženik Igor Dokić smatra da ga je trebalo osloboditi od dužnosti naknade troškova kaznenog postupka, jer je nezaposlen a uzdržava maloljetno dijete, a iste razloge u tom dijelu žalbe navodi i opt. Ferdi Ahmeti.

Protivno žalbenim navodima, sud prvog stupnja je pravilno obvezao ove optuženike na platež troškova kaznenog postupka imajući u vidu njihove obiteljske i materijalne prilike. Ukoliko bi se naknadno utvrdilo da bi njihovim plaćanjem došlo u pitanje uzdržavanje optuženika ili osoba koje su optuženici dužni uzdržavati, sud ih može na temelju čl. 122. st. 4. ZKP/97 osloboditi dužnosti naknade troškova kaznenog postupka.

Stoga nisu osnovane žalbe niti zbog odluke o troškovima kaznenog postupka.

Iz svih navedenih razloga, na temelju čl. 386, čl. 388. st. 1., čl. 390. st. 1. i čl. 387. ZKP/97 odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu, 30. listopada 2012.

Zapisničar:
Marijana Kutnjak Čaleta, v.r.

Predsjednik vijeća:
Dražen Tripalo, v. r.

Suglasnost ovog prijepisa s izvornikom ovjerava
Voditelj Pisarnice za prijem i otpremu:

Stefica Klepac

